

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2021/C 189/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2021/C 189/02	Sprawa C-771/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias – Grecja) – NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. – LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E., LDK Symvouloi Michanikoi A.E. / Archi Exetasis Prodikastikon Prosfigon (AEPP), Attiko Metro A.E. [Odesłanie prejudycjalne – Udzielanie zamówień w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji – Dyrektywa 92/13/EWG – Procedury odwoławcze – Etap poprzedzający udzielenie zamówienia – Ocena ofert – Odrzucenie oferty technicznej i dopuszczenie oferty konkurenta – Zawieszenie wykonania tego aktu – Uzasadniony interes odrzuconego oferenta w kwestionowaniu prawidłowości oferty wybranego oferenta]	2
2021/C 189/03	Sprawy połączone C-870/19 i C-781/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze / MI (C-870/19), TB (C-871/19). [Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Urządzenia rejestrujące stosowane w transporcie drogowym – Rozporządzenie (EWG) nr 3821/85 – Artykuł 15 ust. 7 – Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 – Postępowanie kontrolne – Kara administracyjna – Nieprzedstawienie wykresówek tachografu dotyczących bieżącego dnia i 28 poprzednich dni – Naruszenie jednolite lub wielokrotne]	3

2021/C 189/04	Sprawa C-950/19: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez A [Odesłanie prejudycjalne – Prawo spółek – Dyrektywa 2006/43/WE – Badania ustawowe rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych – Artykuł 22a ust. 1 lit. a) – Zatrudnienie biegłego rewidenta przez badaną jednostkę – Okres karencji – Zakaz zajmowania kluczowego stanowiska kierowniczego w badanej jednostce – Naruszenie – Waga i czas trwania naruszenia – Wyrażenie „zajmowanie stanowiska” – Zakres – Zawarcie umowy o pracę z badaną jednostką – Niezależność biegłych rewidentów – Aspekt zewnętrzny]	4
2021/C 189/05	Sprawa C-28/20: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Attunda tingsrätt – Szwecja) – Airhelp Ltd / Scandinavian Airlines System SAS [Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 3 – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Zwolnienie z obowiązku odszkodowania – Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” – Strajk pilotów zorganizowany w ramach prawa – Okoliczności „wewnętrzne” i „zewnętrzne” wobec działalności obsługującego przewoźnika lotniczego – Artykuły 16, 17 i 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Brak naruszenia wolności prowadzenia działalności gospodarczej, prawa własności i prawa do rokowań przewoźnika lotniczego]	4
2021/C 189/06	Sprawa C-603/20 PPU: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Family Division (England and Wales) – Zjednoczone Królestwo] – SS / MCP [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 10 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Urowadzenie dziecka – Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego – Zakres terytorialny – Urowadzenie dziecka do państwa trzeciego – Miejsce zwykłego pobytu uzyskane w tym państwie trzecim]	5
2021/C 189/07	Sprawa C-25/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 stycznia 2021 r. – ZA, AZ, BX, CV, DU i ET / Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.	5
2021/C 189/08	Sprawa C-47/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg (Niemcy) w dniu 28 stycznia 2021 r. – F.F., B.A. / C. Bank AG, Bank D.K. AG	6
2021/C 189/09	Sprawa C-62/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 2 lutego 2021 r. – Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG / E. Leinfelder GmbH, TL, SW, WL	9
2021/C 189/10	Sprawa C-86/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 11 lutego 2021 r. – Gerencia Regional de Salud de Castilla y León / Delia	10
2021/C 189/11	Sprawa C-112/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2021 r. – X BV / Classic Coach Company vof, Y, Z	10
2021/C 189/12	Sprawa C-129/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 2 marca 2021 r. – Proximus NV / Gegevensbeschermingsautoriteit	11
2021/C 189/13	Sprawa C-136/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional (Portugalia) w dniu 3 marca 2021 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira / VectorImpacto – Automóveis Unipessoal Lda	12
2021/C 189/14	Sprawa C-148/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'arrondissement (Luksemburg) w dniu 8 marca 2021 r. – Christian Louboutin / Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl, Amazon Services Europe Sàrl	12
2021/C 189/15	Sprawa C-153/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 5 marca 2021 r. – A, B i C, prawnie reprezentowani przez swoich rodziców / Ministre de l'Immigration et de l'Asile	14

2021/C 189/16	Sprawa C-164/21: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 12 marca 2021 r. – SIA BALTĪJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA / Latvijas Zinātnes padome	14
Sąd		
2021/C 189/17	Sprawa T-161/18: Wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2021 r. – Braesch i in. / Komisja [Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Pomoc na restrukturyzację zapobiegawczą Banca Monte dei Paschi di Siena – Wstępny etap postępowania wyjaśniającego – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Zarzut niedopuszczalności – Status zainteresowanego – Interes prawny – Legitymacja procesowa czynna – Dopuszczalność]	16
2021/C 189/18	Sprawa T-134/19: Wyrok Sądu z dnia 10 marca 2021 r. – AM / EBI [Służba publiczna – Personel EBI – Wynagrodzenie – Dopuszczalność – Termin do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania pojednawczego – Akt niekorzystny – Dodatek z tytułu mobilności geograficznej – Przeniesienie do biura zewnętrznego – Odmowa przyznania dodatku – Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie]	16
2021/C 189/19	Sprawa T-114/20: Wyrok Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – Alvargonzález Ramos / EUIPO – Ursus-3 Capital, A.V. (URSUS Kapital) [Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy URSUS Kapital – Rzeczywiste używanie znaku – Częściowe wygaśnięcie prawa do znaku – Artykuł 18 ust. 1 i art. 58 st. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Dowód rzeczywistego używania – Ocena dowodów – Kwalifikacja usług]	17
2021/C 189/20	Sprawa T-127/21: Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Swissgrid / Komisja	18
2021/C 189/21	Sprawa T-151/21: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2021 r. – Saure / Komisja	19
2021/C 189/22	Sprawa T-154/21: Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – Saure / Komisja	20
2021/C 189/23	Sprawa T-162/21: Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2021 r. – BZ / EBC	21
2021/C 189/24	Sprawa T-164/21: Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2021 r. – QM / Europol	21
2021/C 189/25	Sprawa T-165/21: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja	22
2021/C 189/26	Sprawa T-166/21: Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale i in. / Komisja	23

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2021/C 189/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 182 z 10.5.2021

Dz.U. C 180 z 10.5.2021

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 163 z 3.5.2021

Dz.U. C 148 z 26.4.2021

Dz.U. C 138 z 19.4.2021

Dz.U. C 128 z 12.4.2021

Dz.U. C 110 z 29.3.2021

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

<http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias – Grecja) – NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. – LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E., LDK Symvouloi Michanikoi A.E. / Archi Exetasis Prodikastikon Prosfigon (AEPP), Attiko Metro A.E.

(Sprawa C-771/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Udzielanie zamówień w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji – Dyrektywa 92/13/EWG – Procedury odwoławcze – Etap poprzedzający udzielenie zamówienia – Ocena ofert – Odrzucenie oferty technicznej i dopuszczenie oferty konkurenta – Zawieszenie wykonania tego aktu – Uzasadniony interes odrzuconego oferenta w kwestionowaniu prawidłowości oferty wybranego oferenta]

(2021/C 189/02)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E. – LDK Symvouloi Michanikoi A.E., NAMA Symvouloi Michanikoi kai Meletites A.E., LDK Symvouloi Michanikoi A.E.

Druga strona postępowania: Archi Exetasis Prodikastikon Prosfigon (AEPP), Attiko Metro A.E.

przy udziale: SALFO kai Synergates Anonymi Etairia Meletitikon Ypiresion Technikon Ergon – Grafeio Doxiadi Shymvouloi gia Anaptyxi kai Oikistiki AE – TPF Getinsa Euroestudios SL, SALFO kai Synergates Anonymi Etairia Meletitikon Ypiresion Technikon Ergon, Grafeio Doxiadi Shymvouloi gia Anaptyxi kai Oikistiki AE, TPF Getinsa Euroestudios SL

Sentencja

Artykuł 1 ust. 1 i 3, art. 2 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 2a ust. 2 dyrektywy Rady 92/13/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. koordynującej przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne odnoszące się do stosowania przepisów wspólnotowych w procedurach zamówień publicznych podmiotów działających w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i telekomunikacji, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/23/UE z dnia 26 lutego 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że oferent wykluczony z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego na etapie poprzedzającym etap udzielenia tego zamówienia, którego wniosek o zawieszenie wykonania decyzji wykluczającej go z tego postępowania został oddalony, może powołać się w złożonym jednocześnie wniosku o zawieszenie wykonania decyzji o dopuszczeniu oferty innego oferenta na wszelkie zarzuty oparte na naruszeniu prawa Unii w dziedzinie

zamówień publicznych lub krajowych przepisów transponujących to prawo, w tym na zarzuty niezwiązane z nieprawidłowościami będącymi podstawą wykluczenia jego oferty. Na uprawnienie to nie wpływa okoliczność, że odwołanie w trybie administracyjnym do niezależnego organu krajowego, które na mocy prawa krajowego oferent ten musiał uprzednio wnieść od decyzji o swoim wykluczeniu, zostało oddalone, o ile rozstrzygnięcie w przedmiocie tego oddalenia nie nabyło powagi rzeczy osądzonej.

(¹) Dz.U. C 19 z 20.1.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze / MI (C-870/19), TB (C-871/19).

(Sprawy połączone C-870/19 i C-781/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Urządzenia rejestrujące stosowane w transporcie drogowym – Rozporządzenie (EWG) nr 3821/85 – Artykuł 15 ust. 7 – Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 – Postępowanie kontrolne – Kara administracyjna – Nieprzedstawienie wykresówek tachografu dotyczących bieżącego dnia i 28 poprzednich dni – Naruszenie jednolite lub wielokrotne]

(2021/C 189/03)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Prefettura Ufficio territoriale del governo di Firenze

Strona pozwana: MI (C-870/19), TB (C-871/19)

Sentencja

Wykładni art. 15 ust. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r., oraz art. 19 rozporządzenia nr 561/2006 należy dokonywać w ten sposób, że w wypadku nieprzedstawienia przez kierowcę pojazdu drogowego poddanego kontroli wykresówek urządzenia rejestrującego dotyczących kilku dni pracy w okresie obejmującym dzień kontroli i 28 poprzedzających go dni właściwe organy państwa członkowskiego miejsca kontroli są zobowiązane do stwierdzenia jedynie jednolitego naruszenia obciążającego tego kierowcę i do nałożenia na niego tylko jednej kary.

(¹) Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hallinto-oikeus – Finlandia) – Postępowanie wszczęte przez

A

(Sprawa C-950/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Prawo spółek – Dyrektywa 2006/43/WE – Badania ustawowe rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych – Artykuł 22a ust. 1 lit. a) – Zatrudnienie biegłego rewidenta przez badaną jednostkę – Okres karencji – Zakaz zajmowania kluczowego stanowiska kierowniczego w badanej jednostce – Naruszenie – Waga i czas trwania naruszenia – Wyrażenie „zajmowanie stanowiska” – Zakres – Zawarcie umowy o pracę z badaną jednostką – Niezależność biegłych rewidentów – Aspekt zewnętrzny]

(2021/C 189/04)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu głównym

A

przy udziale: Patentti- ja rekisterihallituksen tilintarkastuslautakunta

Sentencja

Artykuł 22a ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/43/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, zmieniającej dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG oraz uchylającej dyrektywę Rady 84/253/EWG, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r., należy interpretować w ten sposób, że biegłego rewidenta, takiego jak kluczowy partner firmy audytorskiej wyznaczony przez firmę audytorską w związku ze zleceniem badania ustawowego sprawozdań finansowych, powinno się uznać za osobę zajmującą kluczowe stanowisko kierownicze w badanej jednostce w rozumieniu tego przepisu z chwilą, gdy zawiera on z tą jednostką umowę o pracę dotyczącą tego stanowiska, nawet jeśli nie rozpoczął on jeszcze faktycznie wykonywania obowiązków na tym stanowisku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 23 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Attunda tingsrätt – Szwecja) – Airhelp Ltd / Scandinavian Airlines System SAS

(Sprawa C-28/20) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Transport lotniczy – Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 – Artykuł 5 ust. 3 – Wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odwołania lub dużego opóźnienia lotów – Zwolnienie z obowiązku odszkodowania – Pojęcie „nadzwyczajnych okoliczności” – Strajk pilotów zorganizowany w ramach prawa – Okoliczności „wewnętrzne” i „zewnętrzne” wobec działalności obsługującego przewoźnika lotniczego – Artykuły 16, 17 i 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Brak naruszenia wolności prowadzenia działalności gospodarczej, prawa własności i prawa do rokowań przewoźnika lotniczego]

(2021/C 189/05)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Attunda tingsrätt

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Airhelp Ltd

Strona pozwana: Scandinavian Airlines System SAS

Sentencja

Artykuł 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że strajk rozpoczęty w związku z wezwaniem związku zawodowego pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego z poszanowaniem warunków ustanowionych w przepisach krajowych, w szczególności z dochowaniem przewidzianego w nich terminu zapowiedzenia, mający na celu dochodzenie żądań pracowników tego przewoźnika, podjęty przez kategorię pracowników, których obecność jest niezbędna do wykonania lotu, nie jest objęty zakresem pojęcia „nadzwyczajnych okoliczności” w rozumieniu tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 85 z 23.3.2020.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 24 marca 2021 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice, Family Division (England and Wales) – Zjednoczone Królestwo] – SS / MCP

(Sprawa C-603/20 PPU) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (WE) nr 2201/2003 – Artykuł 10 – Jurysdykcja w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej – Urowadzenie dziecka – Jurysdykcja sądów państwa członkowskiego – Zakres terytorialny – Urowadzenie dziecka do państwa trzeciego – Miejsce zwykłego pobytu uzyskane w tym państwie trzecim]

(2021/C 189/06)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice, Family Division (England and Wales)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SS

Strona pozwana: MCP

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1347/2000, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 2116/2004 z dnia 2 grudnia 2004 r., należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania w przypadku, w którym stwierdzono, że w dniu złożenia pozwu lub wniosku dotyczącego odpowiedzialności rodzicielskiej dziecko uzyskało miejsce zwykłego pobytu w państwie trzecim w następstwie uprowadzenia do tego państwa. W takim przypadku jurysdykcję sądu rozpatrującego sprawę należy ustalić zgodnie z mającymi zastosowanie konwencjami międzynarodowymi lub, w braku takiej międzynarodowej konwencji, zgodnie z art. 14 tego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid (Hiszpania) w dniu 15 stycznia 2021 r. – ZA, AZ, BX, CV, DU i ET / Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.

(Sprawa C-25/21)

(2021/C 189/07)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil n° 2 de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZA, AZ, BX, CV, DU i ET

Strona pozwana: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Jeżeli powód udowodni, że jego stosunek umowy ze spółką REPSOL dotyczący dostaw na zasadzie wyłączności i dystrybucji (w ramach systemu prowizji lub sprzedaży bezzwrotnej po cenie referencyjnej – odsprzedaży z upustem) jest objęty terytorialnym i czasowym zakresem analizowanym przez krajowy organ ochrony konkurencji, **czy należy uznać, że decyzja Tribunal de Defensa de la Competencia (sądu ochrony konkurencji) z dnia 11 lipca 2001 r. (sprawa 490/00 REPSOL) lub decyzja Comisión Nacional de la Competencia (krajowej komisji ds. konkurencji) z dnia 30 lipca 2009 r. (sprawa 652/07 REPSOL/CEPSA/BP) miała wpływ na ten stosunek umowy, w związku z czym na mocy wspomnianych decyzji uznaje się, że określone w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ wymogi dotyczące ciężaru dowodu naruszenia zostały spełnione?**
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie i wykazania w konkretnym przypadku, że decyzja Tribunal de Defensa de la Competencia (sądu ochrony konkurencji) z dnia 11 lipca 2001 r. (sprawa 490/00 REPSOL) lub decyzja Comisión Nacional de la Competencia (krajowej komisji ds. konkurencji) z dnia 30 lipca 2009 r. (sprawa 652/07 REPSOL/CEPSA/BP) mają wpływ na stosunek umowy, **czy konieczną konsekwencją tego powinno być stwierdzenie nieważności umowy z mocy prawa zgodnie z art. 101 ust. 2 TFUE?**

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Ravensburg
(Niemcy) w dniu 28 stycznia 2021 r. – F.F., B.A. / C. Bank AG, Bank D.K. AG**

(Sprawa C-47/21)

(2021/C 189/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Ravensburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: F.F., B.A.

Strona pozwana: C. Bank AG, Bank D.K. AG

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie fikcji legalności zgodnie z art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB (ustawy wprowadzającej do niemieckiego kodeksu cywilnego)
 - a) Czy art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE⁽¹⁾ za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB, są niezgodne z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE?
- Jeżeli tak:
- b) Czy z prawa Unii, a w szczególności z art. 10 ust. 2 lit. p) i art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE wynika, że art. 247 § 6 ust. 2 zdanie trzecie i art. 247 § 12 ust. 1 zdanie trzecie EGBGB nie mają zastosowania w zakresie, w jakim uznają klauzule umowne sprzeczne z wymogami określonymi w art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE za czyniące zadość wymaganiom przewidzianym w art. 247 § 6 ust. 2 zdania pierwsze i drugie EGBGB oraz w art. 247 § 12 ust. 1 zdanie drugie pkt 2 lit. b) EGBGB?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na pytanie pierwsze lit. a) i b):

- 2) W przedmiocie obowiązkowych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE
- a) Czy art. 10 ust. 2 lit. p) dyrektywy 2008/48/WE należy wyklądać w ten sposób, że wysokość odsetek dziennych, którą należy podać w umowie o kredyt, musi wynikać matematycznie z uzgodnionej w umowie stopy oprocentowania kredytu?
- b) W przedmiocie art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE:
- aa) Czy przepis ten należy interpretować w ten sposób, że zawarte w umowie o kredyt informacje dotyczące rekompensaty należnej w przypadku przedterminowej spłaty pożyczki muszą być na tyle dokładne, aby konsument mógł przynajmniej w przybliżeniu obliczyć wysokość należnej rekompensaty?
- (na wypadek udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej)
- bb) Czy art. 10 ust. 2 lit. r) i art. 14 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2008/48/WE stoją na przeszkodzie krajowemu uregulowaniu prawnemu, które w przypadku niepełnych informacji w rozumieniu art. 10 ust. 2 lit. r) dyrektywy 2008/48/WE przewiduje, że termin do odstąpienia od umowy rozpoczyna bieg mimo wszystko z chwilą zawarcia umowy, a jedynie kredytodawcy nie przysługuje roszczenie o rekompensatę za przedterminową spłatę kredytu?
- c) Czy art. 10 ust. 2 lit. l) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że należy podać stopę oprocentowania dla odsetek za opóźnienie obowiązująca w chwili zawarcia umowy o kredyt wyrażoną jako wartość bezwzględna, a przynajmniej, iż należy podać tak wyrażoną obowiązującą stopę referencyjną [w tym przypadku stopę bazowa zgodnie z § 247 BGB (kodeksu cywilnego)], z której wynika obowiązująca stopa oprocentowania dla odsetek za opóźnienie poprzez dodanie odpowiedniej wartości (w tym przypadku pięciu punktów procentowych zgodnie z § 288 ust. 1 zdanie drugie BGB), i czy należy poinformować konsumenta o stopie referencyjnej (stopie bazowej) i jej zmienności?
- d) Czy art. 10 ust. 2 lit. t) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że istotne wymogi formalne dotyczące skorzystania przez konsumenta z pozasądowego mechanizmu reklamacyjnego i odwoławczego muszą być podane do wiadomości w umowie kredytowej?
- Jeżeli na przynajmniej jedno z powyższych pytań w pkt 2 lit. a)–d) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:
- e) Czy art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE należy interpretować w ten sposób, że termin do odstąpienia od umowy zaczyna bieg dopiero wtedy, gdy informacje, o których mowa w art. 10 ust. 2 dyrektywy 2008/48/WE, zostały przekazane w całości i prawidłowo?
- Jeżeli nie:
- f) Jakie istotne kryteria przemawiają za tym, że termin do odstąpienia od umowy rozpoczyna się pomimo podania niepełnych lub nieprawidłowych informacji?
- Jeżeli na powyższe pytanie pierwsze lit. a) lub przynajmniej na jedno z pytań w pkt 2 lit. a)–d) zostanie udzielona odpowiedź twierdząca:
- 3) W przedmiocie utraty prawa do odstąpienia od umowy przewidzianego w art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:
- a) Czy prawo do odstąpienia od umowy na podstawie art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE podlega utracie?
- Jeżeli tak:
- b) Czy w przypadku utraty prawa chodzi o czasowe ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?
- Jeżeli nie:
- c) Czy utrata prawa wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy zgodnie z zasadą dobrej wiary stoi na przeszkodzie stosowaniu przepisów dotyczących utraty przedmiotowego prawa?

Jeżeli nie:

- e) Czy wynik ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (ustawy zasadniczej, Niemcy)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

- 4) W przedmiocie przyjęcia nadużycia prawa przy wykonywaniu przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE:

- a) Czy wykonanie prawa do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE może stanowić nadużycie prawa?

Jeżeli tak:

- b) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy stanowi ograniczenie prawa do odstąpienia od umowy, które musi być określone w akcie rangi ustawowej?

Jeżeli nie:

- c) Czy przyjęcie nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy wymaga pod względem podmiotowym, by konsument wiedział o dalszym istnieniu swojego prawa do odstąpienia od umowy, lub przynajmniej, by jego niewiedza wynikała z rażącego niedbalstwa?

Jeżeli nie:

- d) Czy możliwość późniejszego przekazania kredytobiorcy przez kredytodawcę informacji, o których mowa w art. 14 ust. 1 zdanie drugie lit. b) dyrektywy 2008/48/WE, i spowodowania w ten sposób rozpoczęcia biegu terminu do odstąpienia od umowy zgodnie z zasadą dobrej wiary stoi na przeszkodzie przyjęciu nadużycia prawa przy wykonywaniu prawa do odstąpienia od umowy?

Jeżeli nie:

- e) Czy wynik ten jest zgodny z utrwalonymi zasadami prawa międzynarodowego, którymi niemiecki sędzia jest związany na mocy Grundgesetz (ustawy zasadniczej)?

Jeżeli tak:

- f) W jaki sposób organ stosujący prawo w Niemczech ma rozwiązać konflikt między wiążącymi wymogami prawa międzynarodowego a wymogami Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej?

- 5) Niezależnie od odpowiedzi udzielonych na powyższe pytania:

- a) Czy z prawem Unii, a w szczególności z prawem do odstąpienia od umowy w rozumieniu art. 14 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2008/48/WE, zgodna jest sytuacja, w której w świetle prawa krajowego w przypadku umowy o kredyt wiązany z umową sprzedaży po skutecznym wykonaniu przez konsumenta prawa do odstąpienia od umowy zgodnie z art. 14 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE

- aa) przysługujące konsumentowi wobec kredytodawcy roszczenie o zwrot uiszczonych rat kredytu staje się wymagalne dopiero wtedy, kiedy konsument ze swojej strony wydał kredytodawcy zakupioną rzecz lub przedstawił dowód na to, że mu ją odesłał?

bb) powództwo konsumenta o zwrot uiszczonych przez siebie rat kredytu po wydaniu przedmiotu sprzedaży podlega oddaleniu jako bezzasadne wówczas, gdy kredytodawca jako wierzyciel nie pozostaje w zwłoce z przyjęciem przedmiotu sprzedaży?

Jeżeli nie:

b) Czy z prawa Unii wynika, że przepisy krajowe opisane pod lit. a) aa) lub a) bb) nie znajdują zastosowania?

Niezależnie od odpowiedzi udzielonej na powyższe pytania od pierwszego do piątego:

6) Czy § 348a ust. 2 pkt 1 ZPO (kodeksu postępowania cywilnego) w zakresie, w jakim przepis ten dotyczy również wydawania postanowień w sprawie wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 267 akapit drugi 2 TFUE, jest niezgodny z uprawnieniem sądów krajowych do składania tych wniosków zgodnie z art. 267 akapit drugi TFUE, a zatem nie znajduje zastosowania do wydawania tych postanowień?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. 2008, L 133, s. 66).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 2 lutego 2021 r. – Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG / E. Leinfelder GmbH, TL, SW,
WL**

(Sprawa C-62/21)

(2021/C 189/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca i wnosząca skargę rewizyjną: Leinfelder Uhren München GmbH & Co. KG

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: E. Leinfelder GmbH, TL, SW, WL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowana w art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) i art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 (²) okoliczność, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania może być złożony przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów, które posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu, powoduje nieskuteczność ustalenia umownego, na mocy którego osoba trzecia zobowiązuje się wobec właściciela unijnego znaku towarowego do nieskładania w Urzędzie Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do tego unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania?
- 2) Czy uregulowana w art. 56 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 207/2009 i art. 63 ust. 1 lit. a) rozporządzenia 2017/1001 okoliczność, że wniosek o stwierdzenie wygaśnięcia praw właściciela unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania może być złożony przez każdą osobę fizyczną lub prawną oraz przez każdą grupę lub podmiot utworzony do celów reprezentacji interesów, które posiadają zdolność pozywania lub bycia pozwanym we własnym imieniu, skutkuje tym, że prawomocny wyrok sądu państwa członkowskiego zobowiązujący stronę pozwaną do wycofania wniosku o stwierdzenie wygaśnięcia praw do unijnego znaku towarowego wskutek jego nieużywania, złożonego przez samą stronę pozwaną lub przez upoważnioną przez nią osobę trzecią, nie powinien być brany pod uwagę w postępowaniu w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia toczącym się przed Urzędem Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej i sądami Unii?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León (Hiszpania) w dniu 11 lutego 2021 r. – Gerencia Regional de Salud de Castilla y León / Delia

(Sprawa C-86/21)

(2021/C 189/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gerencia Regional de Salud de Castilla y León

Strona pozwana: Delia

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 TFUE i art. 7 rozporządzenia [nr 492]/2011 ⁽¹⁾ są niezgodne z przepisem krajowym takim jak art. 6 ust. 2 lit. c) dekretu nr 43/2009 z dnia 2 lipca, który uniemożliwia uznanie pracy świadczonej w określonym zawodzie, w publicznym systemie opieki zdrowotnej innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy uznanie pracy świadczonej w publicznym systemie opieki zdrowotnej państwa członkowskiego może być uzależnione od uprzedniego zatwierdzenia ogólnych kryteriów uznawania systemów kariery zawodowej pracowników służby zdrowia państw członkowskich Unii Europejskiej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 25 lutego 2021 r. – X BV / Classic Coach Company vof, Y, Z

(Sprawa C-112/21)

(2021/C 189/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: X BV

Druga strona postępowania: Classic Coach Company vof, Y, Z

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla stwierdzenia istnienia „wcześniejszego prawa” osoby trzeciej w rozumieniu art. 6 ust. 2 uchylonej dyrektywy 2008/95/WE ⁽¹⁾
 - a) wystarczające jest, aby ta osoba trzecia używała w obrocie handlowym prawa uznanego przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego przed zgłoszeniem znaku towarowego; czy też
 - b) wymagane jest, aby ta osoba trzecia mogła, powołując się na to wcześniejsze prawo, zgodnie z mającym zastosowanie ustawodawstwem krajowym, zakazać właścicielowi znaku towarowego używania tego znaku?

- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na pytanie pierwsze ma również znaczenie to, czy właściciel znaku towarowego posiada jeszcze wcześniejsze prawo (uznane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego) do oznaczenia zarejestrowanego w charakterze znaku towarowego, a jeśli tak, to czy znaczenie ma to, czy właściciel znaku towarowego może na podstawie tego jeszcze wcześniejszego uznanego prawa zakazać osobie trzeciej używania rzekomo „wcześniejszego prawa”?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (wersja skodyfikowana), Dz.U. 2008, L 299, s. 25.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 2 marca 2021 r. – Proximus NV / Gegevensbeschermingsautoriteit

(Sprawa C-129/21)

(2021/C 189/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Proximus NV

Druga strona postępowania: Gegevensbeschermingsautoriteit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy 2002/58/WE (¹), w związku z art. 2 lit. f) tej dyrektywy i art. 95 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych (²) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku braku odmiennych uregulowań krajowych, dopuszcza on, aby krajowy organ nadzorczy wymagał „zgody” abonenta w rozumieniu ogólnego rozporządzenia o ochronie danych na publikację jego danych osobowych w publicznych spisach abonentów telefonicznych i w ramach usług biur numerów, zarówno tych publikowanych przez samego operatora, jak i przez innych dostawców?
- 2) Czy przewidziane w art. 17 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych prawo do usunięcia danych należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie zakwalifikowaniu przez krajowy organ nadzorczy wniosku abonenta o usunięcie z publicznych spisów abonentów telefonicznych i z usług biur numerów jako wniosku o usunięcie danych w rozumieniu art. 17 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych?
- 3) Czy art. 24 i art. 5 ust. 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby krajowy organ nadzorczy wywodził z mającej swe źródło w tych przepisach odpowiedzialności, że administrator powinien wdrożyć odpowiednie środki techniczne i organizacyjne, aby poinformować innych administratorów, a mianowicie dostawcę usług telefonicznych oraz innych dostawców spisów abonentów i usług biur numerów, którzy otrzymali dane od tego administratora, o cofnięciu przez zainteresowanego zgody stosownie do art. 6 w związku z art. 7 rozporządzenia?
- 4) Czy art. 17 ust. 2 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby krajowy organ nadzorczy nakazał dostawcy publicznego spisu abonentów i usług biura numerów, do którego zwrócono się o zaprzestanie publikowania danych określonej osoby, aby podjął on stosowne środki służące poinformowaniu wyszukiwarek internetowych o tym wniosku o usunięcie danych?

(¹) Dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej), Dz.U. 2002, L 201, s. 37.

(²) Rozporządzenie (UE) 2016/679 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), Dz.U. 2016, L 119, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Constitucional (Portugalia) w dniu 3 marca 2021 r. – Autoridade Tributária e Aduaneira / VectorImpacto – Automóveis Unipessoal Lda

(Sprawa C-136/21)

(2021/C 189/13)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Constitucional

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autoridade Tributária e Aduaneira

Strona przeciwna: VectorImpacto – Automóveis Unipessoal Lda

Pytania prejudycjalne

Czy art. 110 TFUE, samodzielnie lub w związku z art. 191 TFUE, a w szczególności z art. 191 ust. 2 TFUE, można interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego, który pomija składnik środowiskowy przy stosowaniu obniżek związanych ze średnią utratą wartości handlowej pojazdów na rynku krajowym do podatku od pojazdów używanych posiadających stałe wspólnotowe tablice rejestracyjne wydane przez inne państwa członkowskie Unii Europejskiej, i pozwala na to, by obliczona w ten sposób kwota podatku była wyższa, niż kwota, którą opodatkowane są równoważne krajowe pojazdy używane?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'arrondissement (Luksemburg) w dniu 8 marca 2021 r. – Christian Louboutin / Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl, Amazon Services Europe Sàrl

(Sprawa C-148/21)

(2021/C 189/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'arrondissement

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Christian Louboutin

Strona pozwana: Amazon Europe Core Sàrl, Amazon EU Sàrl, Amazon Services Europe Sàrl

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że używanie oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym w reklamie wyświetlanej na stronie internetowej można przypisać jej operatorowi lub podmiotom powiązanych gospodarczo ze względu na zmieszanie na tej stronie ofert własnych operatora lub podmiotów powiązanych gospodarczo oraz ofert sprzedawców zewnętrznych poprzez włączenie tych reklam do własnej komunikacji handlowej operatora lub podmiotów powiązanych gospodarczo?

Czy takie włączenie zostaje wzmocnione przez okoliczność, że:

— reklamy są prezentowane w sposób jednolity na stronie internetowej?

- reklamy własne operatora i podmiotów powiązanych gospodarczo oraz sprzedawców zewnętrznych są wyświetlane bez rozróżnienia co do ich pochodzenia, ale z wyraźnym umieszczeniem logo operatora lub podmiotów powiązanych gospodarczo w rubrykach reklamowych zewnętrznych stron internetowych w formie „pop-up”?
 - operator lub podmioty powiązane gospodarczo oferują kompleksową usługę sprzedawcom zewnętrznym, obejmującą pomoc w opracowywaniu reklamy i ustalaniu cen sprzedaży, składowanie towarów i ich wysyłkę?
 - strona internetowa operatora i podmiotów powiązanych gospodarczo jest zaprojektowana w taki sposób, aby prezentowała się w postaci sklepów i etykiet, takich jak „bestsellery”, „najbardziej poszukiwane” lub „najczęściej oferowane”, bez widocznego na pierwszy rzut oka rozróżnienia między własnymi towarami operatora i podmiotów powiązanych gospodarczo a towarami sprzedawców zewnętrznych?
2. Czy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że używanie oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym w reklamie wyświetlanej w witrynie sprzedaży online należy co do zasady przypisać jej operatorowi lub podmiotom powiązanim gospodarczo, jeżeli w odczuciu właściwie poinformowanego i dostatecznie uważnego internauty ten operator lub podmiot powiązany gospodarczo odegrali czynną rolę przy opracowywaniu tej reklamy lub gdy jest ona postrzegana jako część własnej komunikacji handlowej tego operatora?

Czy na takie postrzeżenie ma wpływ:

- okoliczność, że ten operator lub podmioty powiązane gospodarczo są renomowanymi dystrybutorami bardzo zróżnicowanych towarów, w tym towarów należących do kategorii towarów zachwalanych w tej reklamie;
 - lub okoliczność, że wyświetlona w ten sposób reklama jest opatrzona nagłówkiem, w którym przedstawiono znak towarowy dla usługi tego operatora lub podmiotów powiązanych gospodarczo, przy czym znak ten cieszy się renomą jako znak towarowy dystrybutora;
 - czy też okoliczność, że ten operator lub podmioty powiązane gospodarczo oferują jednocześnie z wyświetleniem tej reklamy usługi tradycyjnie oferowane przez dystrybutorów towarów należących do tej samej kategorii co towary zachwalane w tej reklamie?
3. Czy art. 9 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2017/1001 w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że wysyłka w obrocie handlowym i bez zgody właściciela znaku towarowego konsumentowi końcowemu towaru opatrzonego oznaczeniem identycznym ze znakiem towarowym stanowi używanie, które można przypisać nadawcy, tylko w przypadku, gdy ten ostatni rzeczywiście wiedział o umieszczeniu tego oznaczenia na towarze?

Czy taki nadawca używa przedmiotowego oznaczenia, jeżeli on sam lub podmiot powiązany gospodarczo powiadomił konsumenta końcowego o tym, że dokonuje on tej wysyłki, a wcześniej on sam lub podmiot powiązany gospodarczo składował towar w tym celu?

Czy taki nadawca używa przedmiotowego oznaczenia, jeżeli on sam lub podmiot powiązany gospodarczo aktywnie przyczynił się wcześniej do wyświetlenia w obrocie handlowym reklamy towaru opatrzonego tym oznaczeniem lub zarejestrował zamówienie konsumenta końcowego w związku z tą reklamą?

(¹) Dz.U. 2017, L 154, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal administratif (Luksemburg) w dniu 5 marca 2021 r. – A, B i C, prawnie reprezentowani przez swoich rodziców /
Ministre de l'Immigration et de l'Asile**

(Sprawa C-153/21)

(2021/C 189/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal administratif

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca nie: A, B i C, prawnie reprezentowani przez swoich rodziców

Strona przeciwna: Ministre de l'Immigration et de l'Asile

Pytania prejudycjalne

Czy art. 33 ust. 2 lit. a) dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r.] w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej⁽¹⁾ w związku z art. 23 dyrektywy [Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r.] w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony⁽²⁾ oraz z art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej można interpretować w ten sposób, że pozwala on na uznanie za niedopuszczalny wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej złożony przez rodziców w imieniu i na rzecz ich małoletniego dziecka w innym państwie członkowskim (w niniejszej sprawie – w Luksemburgu) niż państwo, które uprzednio udzieliło ochrony międzynarodowej wyłącznie rodzicom oraz braciom i siostram dziecka (w niniejszej sprawie – Grecja) ze względu na to, że organy państwa, które udzieliło im ochrony międzynarodowej przed ich wyjazdem i narodzeniem dziecka, zapewniają, że po przybyciu dziecka i powrocie pozostałych członków rodziny dziecko to będzie mogło uzyskać zezwolenie na pobyt oraz korzystać z tych samych świadczeń jak te, które są przyznawane beneficjentom ochrony międzynarodowej, przy czym nie potwierdzają one jednak, że dziecku temu zostanie przyznany ad personam status beneficjenta ochrony międzynarodowej?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

⁽²⁾ Dz.U. 2011, L 337, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā rajona tiesa (Łotwa) w dniu 12 marca 2021 r. – SIA BALTĪJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA / Latvijas Zinātnes padome

(Sprawa C-164/21)

(2021/C 189/16)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā rajona tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA BALTĪJAS STARPTAUTISKĀ AKADĒMIJA

Druga strona postępowania: Latvijas Zinātnes padome

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podmiot (ustanowiony na mocy prawa prywatnego), który prowadzi kilka podstawowych rodzajów działalności, w tym działalność badawczą, lecz którego dochody pochodzą w przeważającej części z odpłatnego świadczenia usług edukacyjnych, może zostać uznany za podmiot w rozumieniu art. 2 pkt 83 rozporządzenia nr 651/2014⁽¹⁾?

- 2) Czy w celu ustalenia, czy dany podmiot spełnia przesłankę ustanowioną w art. 2 pkt 83 rozporządzenia nr 651/2014, zgodnie z którą podstawowym celem działalności podmiotu jest samodzielne prowadzenie badań podstawowych, badań przemysłowych lub eksperymentalnych prac rozwojowych lub rozpowszechnianie na szeroką skalę wyników takich działań poprzez nauczanie, publikację lub transfer wiedzy, uzasadnione jest stosowanie przesłanki dotyczącej proporcji finansowania (dochodów i kosztów) działalności gospodarczej i działalności niemającej charakteru gospodarczego? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jaka byłaby odpowiednia proporcja finansowania działalności gospodarczej i działalności niemającej charakteru gospodarczego w celu określenia podstawowego celu działalności podmiotu?
- 3) Czy zgodnie z art. 2 pkt 83 rozporządzenia nr 651/2014 uzasadnione jest stosowanie przesłanki, zgodnie z którą dochody z działalności podstawowej powinny być ponownie inwestowane (reinwestowane) w działalność podstawową danego podmiotu, i czy konieczne jest dokonanie oceny innych aspektów, aby móc określić w sposób uzasadniony podstawowy cel działalności podmiotu, który składa wniosek dotyczący projektu? Czy taka ocena uległaby zmianie wskutek wykorzystania osiągniętych dochodów (są one ponownie inwestowane w działalność podstawową lub, na przykład w przypadku założyciela będącego osobą prywatną, są wypłacane akcjonariuszom w formie dywidendy), nawet w przypadku gdy większość dochodów stanowią opłaty z tytułu usług edukacyjnych?
- 4) Czy osobowość prawna członków podmiotu, który składa wniosek dotyczący danego projektu, jest istotna dla oceny, czy podmiot ten odpowiada definicji zawartej w art. 2 pkt 83 rozporządzenia nr 651/2014, to znaczy czy jest to spółka utworzona zgodnie z prawem handlowym w celu prowadzenia działalności gospodarczej (działalności odpłatnej) o charakterze zarobkowym [art. 1 Komerclikums (kodeksu handlowego)], czy też jej członkowie lub udziałowcy/akcjonariusze są osobami fizycznymi lub prawnymi prowadzącymi działalność w celu zarobkowym (w tym odpłatne świadczenie usług edukacyjnych) lub utworzonymi bez celu zarobkowego (np. stowarzyszenie lub fundacja)?
- 5) Czy liczba studentów krajowych i studentów z państw członkowskich Unii w porównaniu z liczbą studentów zagranicznych (pochodzących z państw trzecich) oraz okoliczność, że celem podstawowej działalności prowadzonej przez podmiot, który składa wniosek dotyczący projektu, jest zapewnienie studentom wyższego wykształcenia i kwalifikacji, które są konkurencyjne na międzynarodowym rynku pracy zgodnie z obecnymi wymogami międzynarodowymi (pkt 5 statutu skarżącej), są istotne dla oceny gospodarczego charakteru działalności podmiotu, który składa wniosek dotyczący projektu?

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz.U. L 187, s. 1).

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 lutego 2021 r. – Braesch i in. / Komisja

(Sprawa T-161/18) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Pomoc państwa – Pomoc na restrukturyzację zapobiegawczą Banca Monte dei Paschi di Siena – Wstępny etap postępowania wyjaśniającego – Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym – Zarzut niedopuszczalności – Status zainteresowanego – Interes prawny – Legitymacja procesowa czynna – Dopuszczalność]

(2021/C 189/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Anthony Braesch (Luksemburg, Luksemburg), Trinity Investments DAC (Dublin, Irlandia), Bybrook Capital Master Fund LP (Wielki Kajman, Kajmany), Bybrook Capital Hazelton Master Fund LP (Wielki Kajman), Bybrook Capital Badminton Fund LP (Wielki Kajman) (przedstawiciele: adwokaci, M. Siragusa, A. Champsaur, G. Faella i L. Prosperetti)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Blanck i A. Bouchagiar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2017) 4690 final z dnia 4 lipca 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.47677 (2017/N) – Włochy, nowa pomoc i zmieniony plan restrukturyzacji Banca Monte dei Paschi di Siena.

Sentencja

- 1) Zarzut niedopuszczalności zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 190 z 4.6.2018.

Wyrok Sądu z dnia 10 marca 2021 r. – AM / EBI

(Sprawa T-134/19) ⁽¹⁾

[Służba publiczna – Personel EBI – Wynagrodzenie – Dopuszczalność – Termin do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania pojednawczego – Akt niekorzystny – Dodatek z tytułu mobilności geograficznej – Przeniesienie do biura zewnętrznego – Odmowa przyznania dodatku – Skarga o stwierdzenie nieważności oraz o odszkodowanie i zadośćuczynienie]

(2021/C 189/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: AM (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny (przedstawiciele: G. Faedo i M. Loizou, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata A. Dal Ferra)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE i art. 50a statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 30 czerwca i 11 grudnia 2017 r. oraz, w razie potrzeby, decyzji Prezesa EBI z dnia 20 listopada 2018 r. potwierdzającej te decyzje, na mocy których skarżącemu odmówiono przyznania dodatku z tytułu mobilności geograficznej, a po drugie, o naprawienie szkody i zadośćuczynienie za krzywdę, jakie miały wyrządzić skarżącemu te decyzje.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) z dnia 30 czerwca i 11 grudnia 2017 r. w zakresie, w jakim odmawiają one przyznania AM dodatku z tytułu mobilności geograficznej.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EBI pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez AM.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.

Wyrok Sądu z dnia 17 marca 2021 r. – Alvargonzález Ramos / EUIPO – Ursus-3 Capital, A.V. (URSUS Kapital)

(Sprawa T-114/20) (¹)

[Znak towarowy Unii Europejskiej – Postępowanie w sprawie wygaśnięcia prawa do znaku – Graficzny unijny znak towarowy URSUS Kapital – Rzeczywiste używanie znaku – Częściowe wygaśnięcie prawa do znaku – Artykuł 18 ust. 1 i art. 58 st. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001 – Dowód rzeczywistego używania – Ocena dowodów – Kwalifikacja usług]

(2021/C 189/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Pablo Erik Alvargonzález Ramos (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat E. Sugrañes Coca)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: S. Palmero Cabezas, pełnomocnik)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą EUIPO będąca interwenientem przed Sądem: Ursus-3 Capital, A.V., SA (Madryt)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 grudnia 2019 r. (sprawa R 711/2019-5) dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Ursus-3 Capital, A.V. a P.E. Alvargonzálezem Ramosem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Pablo Erik Alvargonzález Ramos zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 129 z 20.4.2020.

Skarga wniesiona w dniu 26 lutego 2021 r. – Swissgrid / Komisja**(Sprawa T-127/21)**

(2021/C 189/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Swissgrid AG (Aarau, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci P. De Baere, P. L'Ecluse, K. T'Syen i V. Lefever)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zawartej w piśmie z dnia 17 grudnia 2020 r., w którym informuje ona operatorów systemów przesyłowych (OSP), że strona skarżąca nie kwalifikuje się do uczestnictwa w europejskich platformach wymiany produktów standardowych dla energii bilansującej, w tym w Trans European Replacement Reserves Exchange (TERRE) i nakazuje OSP TERRE wykluczenie skarżącej z platformy TERRE najpóźniej do dnia 1 marca 2020 r. W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczy błędnego zastosowania w zaskarżonej decyzji art. 1 ust. 6 rozporządzenia Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. (¹)
 - zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 6 rozporządzenia 2017/2195 w zakresie, w jakim stwierdza, że aby wnioskodawca mógł uczestniczyć w europejskich platformach wymiany produktów standardowych dla energii bilansującej, jego udział powinien być „konieczny” do rozwiązania problemu bezpieczeństwa systemu wynikającego z nieplanowanych fizycznych przepływów mocy, podczas gdy właściwym kryterium jest to, czy wykluczenie Szwajcarii „może prowadzić do nieplanowanych fizycznych przepływów mocy przez Szwajcarię zagrażających bezpieczeństwu systemu w regionie”.
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2195, ponieważ odczytuje alternatywne warunki z art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2195 jako warunki kumulatywne.
2. Zarzut drugi, dotyczy błędnego zastosowania w zaskarżonej decyzji art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/2195
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/2195, ponieważ odczytuje art. 1 ust. 7 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2017/2195 jako wymagający zawarcia umowy międzyrządowej o współpracy w dziedzinie energii elektrycznej z UE w rozumieniu pierwszego warunku alternatywnego z art. 1 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2017/2195;
 - Zaskarżona decyzja narusza art. 1 ust. 7 rozporządzenia (UE) 2017/2195, ponieważ nie jest właściwie oparta na opiniach wydanych przez ACER oraz przez wszystkich operatorów systemów przesyłowych (OSP).
3. Zarzut trzeci, dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 41 ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawo strony skarżącej do obrony, ponieważ Komisja Europejska nie rozpatrzyła argumentów podniesionych przez stronę skarżącą w pismach skierowanych do Komisji Europejskiej z dnia 29 września 2020 r. i z dnia 8 grudnia 2020 r. oraz nie odpowiedziała na nie.

4. Zarzut czwarty, dotyczy tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 TFUE, ponieważ (i) nie zawiera odpowiedniego uzasadnienia decyzji Komisji Europejskiej o nieuwzględnieniu a) argumentów przedstawionych przez stronę skarżącą w pismach do Komisji Europejskiej z dnia 29 września 2020 r. i z dnia 8 grudnia 2020 r., b) opinii wszystkich OSP i c) opinii ACER; oraz (ii) zawiera wewnętrznym sprzeczne i niewystarczające uzasadnienie.

(¹) Rozporządzenie Komisji (UE) 2017/2195 z dnia 23 listopada 2017 r. ustanawiające wytyczne dotyczące bilansowania (Tekst mający znaczenie dla EOG.) (Dz.U. 2017 L 312, s. 6–53)

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2021 r. – Saure / Komisja

(Sprawa T-151/21)

(2021/C 189/21)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: C. Partsch, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności odmowy udzielenia przez Komisję wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji z dnia 27 stycznia 2021 r. poprzez sporządzenie kopii całości komunikacji Komisji

a) z firmą BioNTech SE,

b) z urzędem kanclerskim Niemiec na temat firmy BioNTech SE i jej produktów,

c) z federalnym ministrem zdrowia Niemiec na temat zakupu szczepionek służących zwalczaniu pandemii koronawirusa,

w każdym wypadku od dnia 1 kwietnia 2020 r., a w szczególności odnośnie do ilości szczepionek oferowanych przez BioNTech i ich terminów dostawy;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: skarżącemu przysługuje prawo dostępu do spornych dokumentów Komisji Europejskiej zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹).

2. Zarzut drugi: art. 4 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do spornych informacji. Ujawnienie informacji nie narusza interesów handlowych jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej. Żądane informacje nie zawierają tajemnic przedsiębiorstwa w rozumieniu dyrektywy (UE) 2016/943 (²).

3. Zarzut trzeci: art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie sprzeciwia się prawu dostępu do spornych informacji. Przepis ten chroni jedynie bieżący proces podejmowania decyzji. Przedmiotem wniosku skarżącego o udzielenie dostępu są natomiast dokumenty dotyczące negocjacji pozwanej dotyczących dostaw szczepionek. Negocjacje te zostały już zakończone. Poza tym istnieje nadrzędny interes publiczny w ujawnieniu spornych informacji, gdyż od tygodni jest on w całej Europie przedmiotem dyskusji i relacji dotyczących nabycia szczepionek przez UE.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/943 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony niejawnego know-how i niejawnych informacji handlowych (tajemnic przedsiębiorstwa) przed ich bezprawnym pozyskiwaniem, wykorzystywaniem i ujawnianiem (Dz.U. 2016, L 157, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 marca 2021 r. – Saure / Komisja

(Sprawa T-154/21)

(2021/C 189/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hans-Wilhelm Saure (Berlin, Niemcy) (przedstawiciel: C. Partsch, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności odmowy udzielenia przez Komisję wglądu, o który skarżący wniósł do dokumentów Komisji, sygn. akt Gestdem 2021/0592, poprzez sporządzenie kopii ze wszystkich protokołów, streszczeń, not do akt, notatek, dokumentów akt na posiedzenia, negocjacje, uchwały, propozycje, odpisy, korespondencji elektronicznej i listowej, protokołów telefonicznych – w szczególności w odniesieniu do Advance Purchase Agreements – i konkretnych umów z przedsiębiorstwami farmaceutycznymi na dostawę szczepionek na Covid19 w celu zwalczania epidemii koronawirusa tzw. „Steering Committees” oraz „Joint Negotiations Teams”. Pod Advance Purchase Agreements rozumie się każdą umowę na zakup, dostawę, zabezpieczenie, rezerwację i opracowanie szczepionek na Covid19 dla państw członkowskich UE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: skarżący uważa, że przysługuje mu prawo dostępu do spornych dokumentów Komisji Europejskiej zgodnie z art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹). Odmowa Komisji narusza ten przepis.
2. Zarzut drugi: prawu dostępu skarżącego nie sprzeciwiają się żadne wyłączenia przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001. Komisja nie wskazała żadnych powodów wyłączenia. Nie można też ich stwierdzić.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 22 marca 2021 r. – BZ / EBC**(Sprawa T-162/21)**

(2021/C 189/23)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* BZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)*Strona pozwana:* Europejski Bank Centralny**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Zarządu z dnia 17 listopada 2020 r. i z dnia 12 stycznia 2021 r. w przedmiocie wykonania wyroku z dnia 28 maja 2020 r. w sprawie T-483/16 RENV w zakresie, w jakim decyzja ta ustala (niewystarczającą) kwotę zadośćuczynienia na jedynie 50 000 EUR i zobowiązuje stronę skarżącą do zachowania poufności w odniesieniu do pisma EBC z dnia 12 stycznia 2021 r.;
- przyznanie stronie skarżącej odszkodowania w wysokości 30 000 EUR za szkodę materialną i krzywdę przez nią doznane w wyniku niewłaściwego wykonania przez EBC wyroku z dnia 28 maja 2020 r. w sprawie T-483/16 RENV;
- obciążenie strony pozwanej jej kosztami oraz kosztami strony skarżącej w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 266 TFUE, w tym: (a) braku zaradzenia przeszłym skutkom decyzji, których nieważność została stwierdzona, (b) braku godziwego odszkodowania na rzecz strony skarżącej za wszystkie doświadczone przez nią niedogodności i ich skutki; (c) braku właściwego poinformowania jej o decyzji wykonawczej Zarządu z dnia 17 listopada 2020 r. lub przynajmniej o istotnych częściach tej decyzji; (d) zakazania jej ujawnienia treści pisma EBC z dnia 12 stycznia 2021 r. wewnątrz i na zewnątrz EBC.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasad przejrzystości i dobrej administracji oraz art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dbałości, dobrostanu personelu oraz art. 21 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 26 marca 2021 r. – QM / Europol**(Sprawa T-164/21)**

(2021/C 189/24)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* QM (przedstawiciel: N. de Montigny, avocate)*Strona pozwana:* Agencja Unii Europejskiej ds. Współpracy Organów Ścigania (Europol)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 27 maja 2020 r. o nieprzedłużeniu umowy strony skarżącej jako umowy zawartej na czas nieokreślony;
- w stosownym przypadku stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 grudnia 2020 r. w sprawie oddalenia zażalenia w zakresie w jakim dodaje ona elementy uzasadnienia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący błędu popełnionego przez organ upoważniony do zawierania umów o pracę (zwany dalej „OUZU”) przy stosowaniu kryteriów oceny kandydata do przedłużenia umowy, a dokładniej przy interpretacji pojęcia „przyszłych przewidywalnych potrzeb”, które na dzień wydania decyzji nie były nigdy przedmiotem decyzji ani nawet nie zostały określone.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do bycia skutecznie wysłuchanym przed wydaniem niekorzystnej decyzji.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia obowiązku dobrej administracji i uzasadnionego prawa skarżącego do bycia ocenionym na podstawie ustalonych kompetencji wymaganych dla sprawowania danej funkcji. Skarżący podnosi, że decyzja została przyjęta w oparciu o uprzedzenia i obawy, lecz bez rzeczywistego badania jego zdolności do należytego wypełniania obowiązków.
4. Zarzut czwarty dotyczący oczywistego błędu w ocenie popełnionego przez OUZU przy ocenie profilu skarżącego i jego zdolności do należytego wypełniania obowiązków.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia prawa i naruszenia obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – Amort i in. / Komisja

(Sprawa T-165/21)

(2021/C 189/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Heidi Amort (Jenesien, Włochy) i 31 dalszych skarżących (przedstawiciel: R. Holzeisen, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji wykonawczej wraz z późniejszymi zmianami i uzupełnieniami.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga na decyzję wykonawczą Komisji Europejskiej C(2021) 698 (final) z dnia 29 stycznia 2021 r. w sprawie udzielenia warunkowego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego stosowanego u ludzi „COVID-19 Vaccine AstraZeneca – Szczepionka przeciw COVID-19 (ChAdOx1-S [rekombinowana])” zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady opiera się na następujących zarzutach.

1. Zarzut pierwszy: zaskarżona decyzja wykonawcza narusza art. 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 (!). Wykazano naukowo, że rozpowszechniona na całym świecie panika z powodu rzekomo wysokiego wskaźnika śmiertelności związanej z zarażeniem SARS-CoV-2 jest bezpodstawna. Ponadto WHO i UE nie dokonały prawidłowego ustalenia sytuacji kryzysowej w znaczeniu zagrożenia zdrowia publicznego.

2. Zarzut drugi: zaskarżona decyzja wykonawcza narusza art. 4 rozporządzenia (WE) nr 507/2006 z powodu:
- braku pozytywnej równowagi ryzyko – korzyść zgodnie z art. 1 pkt 28a dyrektywy 2001/83/WE^(?);
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, ponieważ prawdopodobne jest, że wnioskodawca nie będzie w stanie dostarczyć wyczerpujących danych klinicznych;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 507/2006, gdyż nie ma niezaspokojonych potrzeb medycznych, które miałyby być spełnione przez dopuszczony lek;
 - braku przesłanki określonej w art. 4 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 507/2006.
3. Zarzut trzeci: naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1394/2007⁽³⁾, dyrektywy 2001/83/WE oraz rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽⁴⁾.
4. Zarzut czwarty: rażące naruszenie art. 168 i 169 TFUE, a także art. 3, 35 i 38 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 507/2006 z dnia 29 marca 2006 r. w sprawie warunkowego dopuszczenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi wchodzących w zakres rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. 2006, L 92, s. 6).

(²) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

(³) Rozporządzenie (WE) nr 1394/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie produktów leczniczych terapii zaawansowanej i zmieniające dyrektywę 2001/83/WE oraz rozporządzenie (WE) nr 726/2004 (Dz.U. 2007, L 324, s. 121).

(⁴) Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków (Dz.U. 2004, L 136, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2021 r. – *Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale* i in. / Komisja

(Sprawa T-166/21)

(2021/C 189/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: *Autorità di sistema portuale del Mare Ligure occidentale* i 15 skarżących (przedstawiciele: F. Munari, I. Perego, G. Roberti, S. Zunarelli, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1, 2, 3 i 4 decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji z dnia 4 grudnia 2020 r. nr C(2020) 8498 final w sprawie systemu pomocy SA.38399 2019/C (ex 2018/E) wdrożonego przez Włochy – Opodatkowanie przedsiębiorstw – porty we Włoszech.

W decyzji tej uznano za pomoc państwa zwolnienie, z podatku dochodowego od osób prawnych, którym to zwolnieniem zostały objęte organy zarządzające systemem portowym we Włoszech.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty i twierdzenia.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja jest błędna, a także narusza art. 107 ust. 1 TFUE w części, w jakiej utrzymuje, że organy zarządzające systemem portowym prowadzą działalność gospodarczą w granicach ustalonych przez Komisję. Skarżąca podnosi w tym względzie, że Komisja niesłusznie uznała, że może ona dokonać transpozycji kryteriów wypracowanych w praktyce i w orzecznictwie w odniesieniu do portów w innych państwach członkowskich lub do innych rodzajów infrastruktury, przez co naruszyła także ogólne zasady równego traktowania i dobrej administracji.
 2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja jest także błędna i narusza art. 107 ust. 1 TFUE w części, w jakiej Komisja przeinaczyła podniesione na obronę argumenty Włoch co do nieistnienia rynku, ponieważ chodzi o sektor, który nie jest otwarty na konkurencję zgodnie z wolą prawodawcy krajowego.
 3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja ponadto naruszyła art. 345 TFUE, art. 3, 7 i 121 TFUE, a także szereg zasad prawa Unii, wobec tego, iż nie uznała, że traktat nie uniemożliwia utrzymania w prawie państw członkowskich publicznej własności majątku i infrastruktury portowej i powierzenia oraz zastrzeżenia ich regulacji i zarządzania nimi wyłącznie jednostkom usytuowanym niżej niż na szczeblu ogólnokrajowym, takim jak organy zarządzające systemem portowym.
 4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzja jest błędna i narusza art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim:
 - Stwierdzono w niej transfer zasobów państwowych;
 - Uznano w niej system opodatkowania organów zarządzających systemem portowym za selektywny; oraz
 - Stwierdzono w niej, że system opodatkowania włoskich portów może zakłócać konkurencję i wymianę handlową między państwami członkowskimi.
 5. Zarzut piąty dotyczący tego, że decyzja została ponadto wydana bez przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego i jest obciążona brakiem uzasadnienia.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL